

РЕШЕНИЕ

№ 2712

гр. София, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 17.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1483** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. К., роден на 01. 06. 1985 г. в Германия, гражданин на Турция, без валиден национален паспорт, чрез адв. Ж. Н., АК – Плевен, със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 27, срещу Заповед №295з – 127/12. 01. 2024 г., издадена от началник група „Миграция“ при Областна дирекция МВР – Ловеч.

Със Заповед № 295з – 127/12. 01. 2024 г., на основание чл. 39а, ал.1, т. 2 във вр. с чл. 41, т. 1 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, поради това, че на 11. 01. 2024 г. чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, предвид и мотивите, изложени в Предложение УРИ № 295р – 888/12. 01. 2024г. на мл. ПИ в група „Миграция“ при ОДВМР – Ловеч, на М. К. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, конкретно е разпоредено връщане до страна на произход – Турция.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Правят се възражения за съществени нарушения на административнопроизводствените правила като връчване на документа на език, който жалбоподателят не владее, при липса на преводач, нарушение на чл. 26 от АПК, препращане като мотиви на заповедта към друг документ, което жалбоподателят счита за липса на мотиви, нарушение на чл. 39б и чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Не са отчетени обстоятелствата, че М. К. има семейство в

България, сключил е граждански брак с българската гражданка Д. А. К., от който брак са родени децата София К. и Н. К.. Заедно със съпругата си притежава недвижим имот в [населено място], [община], има осигурена издръжка и жилище. Заповедта не съдържа мотиви и защо е избрано връщане в Турция, а не Германия, където е роден М. К. и където е живял. Претендира разноски.

Ответникът - началник група „Миграция“ при Областна дирекция МВР – Ловеч, редовно призован, не се явява, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Процесната заповед е издадена въз основа на Предложение УРИ № 295р – 888/12. 01. 2024 г. на мл. ПИ в група „Миграция“ при ОДМВР – Ловеч, цитирано в заповедта и съставляващо неразделна част от нейните мотиви.

В предложението е посочено, че на 11. 01. 2024 г., около 13. 10 ч., на гише за административно обслужване в група „Миграция“ ОДМВР – Ловеч се е явил М. К. със запитване за издаване на документи. Представил е копие на турски паспорт с № U02661895, издаден на 02. 08. 2011 г., с изтекъл срок на валидност. Не е могъл да удостовери законно влизане в страната. Чужденецът бил придружен от българската гражданка Д. А. К., с която има сключен граждански брак от 2008 г., за което е представено копие на удостоверение за граждански брак. Двамата са посочили, че живеят в Германия, но не се представили документи, удостоверяващи правото им на пребиваване. Имат две деца, които са отнети от немските власти. Притежават недвижим имот в [населено място], област Ловешка, [улица].

В Република България К. М. е влязъл на 21. 10. 2023 г. през ГКПП К. с неистински документи – румънски паспорт с други имена и с негова снимка. Справка в АИС на МВР потвърждава, че няма данни за законно влизане в страната на К. М..

На чужденеца е връчено съобщение по чл. 26, ал.1 от АПК за започване на производство за налагане на ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ и му е предоставена възможност да представи обяснения, възражения, доказателства.

Снети са сведения от турския гражданин и съпругата му относно обстоятелствата по начина на влизане в страната.

Изложени са мотиви по обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Направена е преценка, че чуждият гражданин не е пребивавал продължително време на територията на страната, не е „уязвимо лице“ по смисъла на чл. 4б от §1 от ДР на ЗЧРБ. Съпруг е на българската гражданка, но няма пречка след снабдяване с национален документ за самоличност да получи виза или разрешение за пребиваване в Република България.

Към административната преписка са приложени Удостоверение за сключен граждански брак на 18. 06. 2008 г. с българската гражданка Д. А. К.. От брака има две деца – София К. и Н. Д. К., които не живеят със семейството, а са отнети от немските власти.

Жалбоподателят и съпругата му притежават собствен недвижим имот в [населено място], община Д. Дъбник, [улица], съгласно нотариален акт №156, том III, рег. № 4654, дело № 323 от 2017 г.

Представена е нотариално заверена декларация, подписана от А. М. И., с която деклараторът е заявил съгласие да предостави на М. К. собственото си жилище, находящо се в [населено място] за безвъзмездно ползване.

От Справка за периода от 01. 01. 2018 г. до 11. 01. 2024 г. за влизане на чужденеца в страната се установява, че чужденецът е влизал и излизал многократно от територията на страната, но не пребивава постоянно в Република България. Притежава турски паспорт с № U02661895, издаден на 02. 08. 2011 г., валиден до 01. 08. 2021 г.

По делото е приета като доказателство Заповед № 295з – 2674/19. 09. 2023 г. на директора на ОДМВР – Ловеч, с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и чл.44, ал. 1 от ЗЧРБ е оправомощена старши инспектор П. И. С., началник група „Миграция“ при ОДМВР – Ловеч да издава заповеди за налагане на ПАМ на чужденци по ЗЧРБ, както и заповеди за краткосрочно настаняване.

При така установената фактическа обстановка и при спазване на изискванията на чл. 168, ал.1-3 от АПК за проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14 - дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ по силата на Заповед № 295з – 2674/19. 09. 2023 г. на директора на ОДМВР – Ловеч, който е оправомощен съгласно разпоредбата да прилага принудителни административни мерки по ЗЧРБ.

Заповедта е издадена при спазване на изискванията на чл.59, ал.1 и 2 от АПК за писмена форма и реквизити, в това число правни и фактически основания.

Мотиви към заповедта се съдържат в Предложение УРИ № 295р – 888 от 12.01. 2024 г. на мл. ПИ в група „Миграция“ при ОДМВР – Ловеч, цитирано в заповедта и съставляващо неразделна част от нейните мотиви.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до засягане правото на защита в производството на жалбоподателя или до неправилно приложение на материалния закон.

На К. М. е връчено съобщение по чл. 26, ал.1 от ЗЧРБ за започване на административно производство по налагане на ПАМ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ и му е предоставена възможност да представи възражения и обяснения. Представил е сведение /л. 24/ относно обстоятелствата, при които е влязъл в страната, в което сведение посочва, че е влязъл на 21. 11. 2023 г. през ГКПП К. с неистински документи. Такава възможност е предоставена и в съдебното производство. От страна на жалбоподателя не са представени доказателства за връщането му в друга страна, различна от посочената в издадената заповед, не са представени доказателства за разрешено право на пребиваване на територията на Република България, нито истински и валиден документ за самоличност.

Правилно е приложен и материалния закон.

Съгласно чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон са по т. 1 отнемане на правото на пребиваване в

РБ; по т. 2 връщане до страна произход, страна на транзитно преминаване или трета страна; по т. 3 експулсиране; по т. 4 забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на ЕС; по т. 5 забрана за напускане на РБ. В чл. 41 от ЗЧРБ са регламентирани конкретните основания за налагане на втората от така предвидените мерки – връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. Видно от текста на оспорения акт, административният орган е приел, че е налице необходимостта от прилагане на ПАМ по чл. чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ "Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна", поради наличието на основанията визирани в чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ – чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Видно от приетото от фактическа страна въз основа на доказателствата по делото, М. К. е влязъл на територията на страната с неистински документ – румънски паспорт с други имена и с негова снимка. Влязъл е в страната с нередовен документ за самоличност, не е представил валиден и действителен документ за самоличност нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство. Не е представил доказателства, че престоят му на територията на страната е законен, че са налице правни основания за такъв престой. Тези данни не се оспорват от жалбоподателя, нито в жалбата са наведени конкретни други твърдения за релевантните обстоятелства по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

В чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ е предвидено, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. В случая няма спор, че при влизане през ГКПП К. на 21. 10. 2023 г. чуждият гражданин не е представил визираните документи, респективно не е удостоверил влизането си в страната по законоустановения ред. Изложеното определя чужденеца като лице в незаконен престой по смисъла на чл. 3, т. 2 от Директива 2008/115/ЕО. Следователно, налице е материалноправното основание по чл. 41, т.1 от ЗЧРБ за налагане на ПАМ "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Съгласно чл. 6, §1 от Директива 2008/115/ЕО държавите-членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, без да се засягат изключенията, посочени в параграфи 2—5. В случая, не се твърдят и установяват изключенията, посочени в чл. 6, параграфи 2—5 на Директива 2008/115/ЕО, както и нарушение на принципа "забрана за връщане“ по чл. 5 от Директива 2008/115/ЕО. Липсват твърдения за наличие на основание по чл. 9 от Директива 2008/115/ЕО за отлагане на извеждането. Чужденецът не представя доказателства за разрешено право на пребиваване в Германия, за да претендира, че е възможно връщане в друга държава, различна от Турция. Единственият действителен, но с изтекъл срок документ за самоличност е паспорт, издаден от Република Турция. По тези причини е разпоредено връщане в Турция. При липсата на други доказателства за възможно връщане в друга държава, административният орган правилно е разпоредил връщане в държавата по произход. Твърденията, че жалбоподателят живее в Германия не са подкрепени с доказателства, включително не са представени такива и в хода на съдебното производство.

Изложеното обосновава налагане на мярката при спазване на материалноправните изисквания по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ и чл. 6, §1 от Директива 2008/115/ЕО.

Съгласно §6 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО, държавите - членки следва да следят за това прекратяването на незаконния престой на граждани на трети страни да

се извършва по справедлива и прозрачна процедура. В съответствие с общите принципи на законодателството на ЕС, решенията съгласно настоящата директива следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии. Използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели (§13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО). Предвид индивидуалното поведение на лицето по преминаване на границата с неистински документи, съдът приема, че оспорената заповед се основава на обективни факти относно личното поведение на чужденеца. Мярката е наложена при спазване на принципа за пропорционалност при преценка на баланса между интересите на индивида и най-благоприятния интерес на обществото и държавата по смисъла на чл. 6, ал. 4 АПК. Наложена е при спазване на прозрачна процедура и при липса на данни за превратно упражняване на власт за постигането на целта ѝ - да се предотврати преминаване на границата с неистински документи за самоличност и да се предприемат мерки срещу лица, които ползват неистински документи.

Неоснователно е и последното оплакване на жалбоподателя за неотчитане на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ преди налагане на процесната ПАМ. Тези обстоятелства са обсъдени в Предложение УРИ № 295р – 888/12.01. 2024 г. на мл.ПИ в група „Миграция“ при ОДМВР – Ловеч, която е документ, предхождащ издаването на оспорената заповед. В този смисъл изложените в предложението мотиви са част от мотивите на оспорената заповед. С обжалваната заповед обосновано е прието, че не са налице обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, които да изключат налагането на ПАМ.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 43- ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. К., роден на 01. 06. 1985 г. в Германия, гражданин на Турция срещу Заповед № 295з – 127/12. 01. 2024 г., издадена от началник група „Миграция“ при Областна дирекция МВР – Ловеч на основание чл. 39а, ал.1, т. 2 във вр. с чл. 41, т. 1 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, с която на М. К. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, а именно връщане до страна на произход на чужденеца – Турция.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: